

ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΑΥΛΑΚΟΥ

Blut und Boden

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ

Στους μαθητές μου

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

Ποίηση

- Ένα κουτί με σπύρα*, έκδ. Γράμματα, 1977
Ών-Οὔσα-Ών, éditions Cérès, 1979
Λόγω ἀνηκέστου βλάβης, έκδ. Ροή, 1981
Λιμνάζοντα ὕδατα, έκδ. Γνώσεις, 1987
Περὶ θυμικῆς ἀτονίας, έκδ. Αἰγόκερως, 1988
Ἡ κρύπτη μὲ τίς φτέρες, έκδ. Ἡρόδοτος, 1989
Τὰ μάτια τοῦ σκύλου, έκδ. Ναυσικᾶ, 1992
Vulpes Vulpes, έκδ. Τραμάκια, 1995
Ἡ εὐχὴ τοῦ Λυχνικοῦ, έκδ. Παρουσία, 1998
Ἐπίδομα Ἐρημίας, έκδ. Ἄρμος, 2000
Μεταβατικά Ρήματα, έκδ. Ἄρμος, 2004
Συναξάρι, έκδ. Ἄρμος, 2008
Ξένος καὶ Παρεπίδημος, έκδ. Ἄρμος, 2010
Φῶς ὡς ἰμάτιον, έκδ. Ἄρμος, 2011
Ἀκολουθία τῶν ὥρων, έκδ. Ἄρμος, 2013
Τὰ τρία ἀνατολικά, έκδ. Ἄρμος, 2014
Συνοδικό, έκδ. Ἄρμος, 2016
Panzerlied, έκδ. Ἄρμος, 2019
Ἐνάτη Ὡρα, έκδ. Ἄρμος, 2020

Μελέτες

- Ethosociologie de l' égalité des espèces:
Hierarchie et rôle des femelles
chez une communauté contrôlée.*
Le cas de la montagne des singes, Alsace, 1984
L' évolution de la condition féminine en Grèce, Strasbourg, 1985
La psychopathologie du pouvoir, Strasbourg, 1986
*Τὸ εἶδωλο τοῦ καθρέφτη τῆς – Προσέγγιση
τῆς κοινωνικῆς θέσης τῆς γυναίκα στὴν Ἑλλάδα*
έκδ. Ρῆσος, 1991
Ἄνθρωπος καὶ Φυσικὸ Περιβάλλον, έκδ. Δελφίνι, 1997
Κείμενα γιὰ τὴν Ποίηση, έκδ. Παραφερνάλια-τυπωθήτω-
Γιώργος Δαρδανός, Ἀθήνα 2009

Μεταφράσεις

- Ὁ Ναρκισσισμός*, τοῦ Pierre Dessuant,
έκδ. Χατζηνικολῆ, 1996
Τὰ ἀπροσάρμοστα παιδιά, τοῦ Roger Péron,
έκδ. Χατζηνικολῆ, 1996

«Καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀετοῦ, πε-
τωμένου ἐν μεσουρανήματι, λέγοντος
φωνῇ μεγάλῃ· οὐαί, οὐαί, οὐαί τοὺς κα-
τοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς...»

(Ἄποκ. η' 13)

Καλοκαίρια

Αὐτὴ ποὺ γλίστρησε
σὰν σκιά
στὸν τοῖχο
νὰ μὴν τὴν δεῖτε
νὰ κλαίει
ἐγὼ ἤμουν, Θεόφιλε Γκωτιέ
Ἦταν ἐφιάλτης
αὐτὲς οἱ ὥρες
ξέρετε
τὸ στῆθος μου
τὸ βάρυναν
οἱ χιλιάδες τὰ καμένα ζῶα
Πῶς ν' ἀνασάνω Θεέ μου;
Πάντα τὰ καλοκαίρια
στὴν πατρίδα μου
κλέβουν ἀπὸ τὴ χαρμολύπη
τὴ χαρά.

Λειμών Αύγουστου 2023

Ἔρχονται φορές
πὺ θαρρεῖς
ὄτι ἔφθασαν
οἱ ἔσχατες ἡμέρες
Ὅτι θ' ἀνοίξουν οἱ νεφέλες
θὰ λάμψει
τὸ χρυσό Του ἄρμα
καὶ κατεβαίνοντας
θὰ χωρίσει
τοὺς ἐκ δεξιῶν καὶ
τοὺς ἐξ εὐωνύμων
Φύσηξε τὸ μελτέμι
ἔδιωξε τὶς νεφέλες
Ἐκ δεξιῶν
ἄρχισαν νὰ παρατάσσονται
γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν εἰσιτηρίων
καὶ ἐξ εὐωνύμων
δέντρα καὶ ζῶα στάχτη
τῆς δειράδος.

Περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Περιμένουμε
τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ
Ἵπομένουμε
εἶπε ἡ φωνὴ
σχεδὸν ψιθυριστὰ
γύρισα νὰ δῶ
ποιός μίλησε
κι ἦταν ἓνα βλέμμα
ἴδιο κι ἀπαράλλαχτο
οἱ ἑπτὰ λυχνίες
τῆς Ἀποκάλυψης
Τ' ἀστέρια ποὺ κρατοῦσε
ἦταν μιὰ χούφτα στάχτη
ὅμως
στὰ μάτια τῆς ἀλεποῦς
ἔλαμπε ἡ Ἀλήθεια
τὸ φῶς τοῦ Παραδείσου
Γονάτισα
Μὴ ξαναφύγεις, τῆς λέω
Πάρε με μαζί σου
στὸ Δρυμὸ
ποὺ ἐξουσιάζει τὸ θάνατο.

Ἡρόστρατου ἔργα καὶ ἡμέρες

Ἔρχονται οἱ μνηῆμες
βιαστικές, τρεχάτες
Γιατί γιορτάζουν οἱ φαιοί;
ρωτοῦν
Τί ν' ἀπαντήσω;
Σκόρπισα τίς στάχτες
στή θάλασσα
νά τίς πάρουν τὰ κύματα
νά ξεχάσει ὁ δρυμὸς
τὸ ὀλοκαύτωμα
Μαῦρα φοροῦν οἱ δάσκαλοι
καὶ οἱ παπάδες μαῦρα
Ἡ κάμερα ἔδειξε
τὰ θνησιμαῖα
σὲ ἀπευθείας μετάδοση.

Ἀντίσκηνα

«Γιάννινα, μαῦρα Γιάννινα
πῶς σᾶς βαστάει ὁ κόσμος»

Χάσκουν τὰ παράθυρα
καὶ οἱ πόρτες
Οἱ κάτοικοι στ' ἀντίσκηνα
Οἱ ἄλλοι, οἱ γηγενεῖς
ποὺ ἔχτιζαν φωλιές
μὲ κλαράκια, χῶμα
καὶ πευκοβελόνες
ποὺ ἔσκαβαν λαγούμια
νὰ τρυπώσουν
κι ἄφηναν μιὰν εἴσοδο
ὄση ἢ μαυρομύτη τους
πᾶνε
καπνὸς στὸν οὐρανὸ
Εἶχαν κι αὐτοὶ ὄνειρα
ξέρετε
Μεγάλωναν τοὺς νεοσσοὺς
ὅπως οἱ ἄνθρωποι τὰ βρέφη
νὰ ζήσουν μετὰ
ἀπὸ αὐτοὺς
Γιατί ἐπιτρέπω
στὸ κακὸ
νὰ διοικεῖ;

Γιατί ανέχομαι
τοὺς σταυρωτῆς
αὐτῆς τῆς γῆς;
Κύριε πρόσθες αὐτοῖς κακὰ
Κύριε πρόσθες αὐτοῖς κακὰ
τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς.

Τερεμιάδα 2023

Πετάει από κλαδί σὲ κλαδί
φτιάχνει φωλιά
στὸ πιὸ ψηλὸ δέντρο
καὶ περιμένει
λέει: Δὲν μπορεῖ
θὰ ἔρθουν
ἐπίγειες καὶ ἐναέριες
δυνάμεις πυρόσβεσης
καὶ χάθηκε
καὶ χάθηκαν
καὶ δὲν ντρεπόμαστε.

Τέταρτη Σταυροφορία

Ἰούλιος 2023

Ἐξοπλίστηκε ὁ ἀπελάτης
ἀναψε τὴ δάδα τὸ κακὸ
βεβήλωση μαύρη
σὰν τὴν ψυχὴ του
Χόρευαν
πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα
τῶν ἀλεπούδων
τῶν ἀσβῶν
τῶν χελωνῶν
τῶν ζαρκαδιῶν
τῶν λύκων
τῶν τσακαλιῶν
τὸ χορὸ τὸ μιὰρὸ
τῆς λεηλασίας
τῶν ἀχράντων σωμαίων.

Λαὸς ὑπερυψοῦται

Χρόνια μακριὰ
ἐντὸς ἐκτὸς ἐλπίδων
σὰν ἀμαξοστοιχία
ποῦ στοιχειώνει
στὰ Τέμπη
σέρνουν τὰ βήματά τους
βαριά
ψέλνουν αὐτοὺς
τοὺς μακρόσυρτους
στο ἄλφα
βυζαντινοὺς ἤχους
Πέρα
βλοσυροὶ ὑπάλληλοι
τοῦ πολίτ μπιρὸ
κουβαλᾶνε τὸ φέρετρο
τοῦ βασιλιᾶ
Οἱ λαϊκοὶ θέλουν
τὰ καθίσματα
ποὺ ἔπλεξαν μόνοι τους
μὲ τίς καλαμιές
Τώρα βλέπετε
κάθονται ἄλλοι
ἔχουν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια
Χοροπηδοῦν

κλωτσώντας
τὴν Ἁγία Κάρα
Τὰ βράδουα
εἶναι πιὰ βαριά
σὰν ἀλυσίδες
σὰν πανοπλίες
σὰν συμφορὲς
τῶν Τρωάδων γυναικῶν
σὰν ματωμένα φεγγάρια
σὰν ὀλοκαυτώματα τοῦ ἥλιου
Πόση ἀκόμα
Θεέ μας
ἐγκαρτέρηση;

Ἐφιάλτες

«O Pisa, vituperio delle genti»

Δάντης

Γέμισε ὁ τόπος
μικροὺς κι ἀσήμαντους
Ἐφιάλτες
Εἶναι κοινὸ μυστικὸ
Εἰδικεύονται
στὴν προδοσία
Τώρα σειρὰ πῆρε τὸ βουνὸ
καὶ οἱ κάτοικοί του
Ἐφιάλτες
ἄγγελοι τοῦ Ἐωσφόρου
ἔπεσαν στὴ γῆ
γιὰ νὰ ὑψωθοῦν
πάνω ἀπ' τὸ βουνὸ
Δὲν κάηκαν οἰκίες
ἐπανελάβε
ὁ δημοσιογράφος.

Ἐκκλήση

Μὴ φεύγετε πάλι
Ἐλᾶτε
γυρίστε πίσω
Ἐχω ἀνοίξει τὰ χέρια
νὰ κουρνιασέτε
θὰ φέρω σπόρους
σιτάρια, κριθάρια
καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους
φροῦτα καὶ πίτες
ποὺ ἔφτιαξα μὲ τὰ χέρια μου
Μὴ χαθεῖτε ξανά
σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸ δάσος
ποὺ φλέγεται
Φύγατε
Ποῦ πᾶτε;
Ποιὸς ἄγγελος
θὰ ρίξει νεράκι
στὶς φτεροῦγες
στὰ καβούκια
στὰ πέλματα
στή γούνα;
Ποιὸς θὰ σᾶς δροσίσει
τὸ μέτωπο
Ἄγγελοι Κυρίου;

Πόλεμος

στή Μαρτυρική Διαδιά

Ἐδῶ πού ἦρθατε
εἶπε ὁ μαυρόγυπας
πρέπει νὰ πολεμήσετε
Ὅσοι ἔχετε
οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις
μπορεῖτε ν' ἀποχωρήσετε
καὶ κανέναν στὸ δάσος
δὲν κούνησε
ἀπὸ τὴ θέση του
Ἦξεραν ὅτι θὰ χαθοῦν
μέχρις ἑνὸς
Ἐμειναν ἐκεῖ
νὰ πολεμήσουν
τὸν κυνισμό
τὴν ἀπάθεια
τὴν ἀδιαφορία
τὴν πόρωση
μὲ τὸν ἐξοπλισμὸ
τοῦ Παραδείσου
πού τοὺς παρέδωσε
ὁ Θεός.

Τοῦ Ζαχαρία Παπαντωνίου

«Μακάριοι νῦν οἱ τεθνηχότες
ἐλεεινοὶ δὲ οἱ ζῶντες
καὶ θρήνων ἄξιοι»
Ἄνδρόνικος ὁ Κάλλιστος

Δὲν ἦταν παιχνίδισμα φωτὸς
ἦταν τὸ βράδυ τοῦ ἄλλου κόσμου
Κύριε Παπαντωνίου
Τὸ μαῦρο τοῦ Χάρου
ἀμφιλαφὲς σκοτάδι
ρήμαξε τὰ πεῦκα σου
κάρβουνο τὸ νέο θυμάρι
καὶ τ' ἀντιρρίματα
γιὰ χρόνια θὰ σωπαίνουν
Κάρβουνα θυμιάματα
γιὰ τὸ ξωκκλήσι σου
στὸν κόρφο τοῦ βουνοῦ.

Κλεμμένη

«Εκείνη ἡ μέρα, ἡ σκοτεινὴ
καὶ ἀστραποκαϊμένη
τῆς Τρίτης τῆς ἀσβολερῆς
τῆς μαυροχλασμένης
τῆς θεοκαρβουνόκαυτης
πουμπαρδοχλασμένης»

Ἄνωνύμου ποιητῆ,
Θρῆνος τῆς Κωνσταντινούπολης

Φλόγες καὶ κάμινοι
σιωπὴ καὶ σκότος
Ποῦ νὰ γυρίσω γιὰ νὰ δῶ
τις ἀψιδωτὲς τοῦ δάσους
τις γραμμές;
Παιῖδες ἐν καμίνῳ
τὸν Κύριον
πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
ἀπὸ νύχτα σὲ νύχτα
ἀποτέφρωση ἀνύποιστη
Τρωάδες ἀλώπεκες
κι ἀφήνει ὁ Λύτρας
τὴν Κλεμμένη
Λάβετε, φάγετε, εἶπε
κι ἔφυγαν οἱ τουρίστες
γιὰ τ' ἀπέναντι
μόλις ἐφύσηξε ὁ ἀργέστης.